

3

La Pile d'acier
en acier

ओं

श्रीगणेशाय नमः

अथ

लल्लेश्वरीवाक्यानि

श्रीराजानकभास्कराचार्यसंदृढसंस्कृतपद्योपेतानि ।

नुत्वा देवं श्रीगणेशं सुरेशं
स्मृत्वा चित्ते श्रीगुरोः पादुकां च ।
लल्लादेवीप्रोदितं वाक्यजातं
पद्यैर्दृढं रच्यते भास्करेण ॥ १ ॥

अव्याप्तिं सविकासं लयं वृथू ,
गगनस् सगुणं म्यूलुं समिच्छता ।
शून्यं गलुं त अनामयं म्वतू ,
इहुयुं उपदेशं छुयुं भटा ॥ १ ॥

अभ्यासेन लयं नीते दृश्ये शून्यत्वमागते ।
साक्षिरूपं शिष्यते तच्छान्ते शून्येऽप्यनामयम् ॥ १ ॥

श्रीराजानकभास्कराचार्यसंदृढसंस्कृतपद्योपेतानि

पोस्ट बाक्स नं. ६६, वाराणसी.

वाक् मानस् कल अकल ना अति,
 छपि मुद्रि अति न प्रवेश् ।
 रोजन् शिव शक्त ना अति,
 म्वतुयय् कुँह त सुय् उपदेश् ॥ २ ॥

वाङ्मानसं च तन्मुद्रे शिवशक्ती कुलाकुल ।
 यत्र सर्वमिदं लीनमुपदेशं परं तु तत् ॥ २ ॥

ललल् बृह् द्रायस् लो-लरे,
 झाडान् लूस्तुम् दिन क्योह राथ् ।
 बुछुम् पण्डित् पननि-गरे,
 सुय् म्य रटुमस् नक्षतुर् साथ् ॥ ३ ॥

लल्लाहं निर्गता दूरमन्वेष्टुं शंकरं विभुम् ।
 भ्रान्त्वा लब्धो मया स्वस्मिन्देहे देवो गृहे स्थितः ॥ ३ ॥

दमादम् करुमस् दमन्हाले,
 प्रजाल्योम् दीप् त ननेयम् ज्ञाथ् ।
 अन्द्र्युम् प्रकाशं न्यवरं छटुम्,
 गटि रटुम् त करुमस् थप् ॥ ४ ॥

ततः प्राणादिरोधेन प्रज्वाल्य ज्ञानदीपिकाम् ।
स्फुटं दृष्टो मया तत्र चित्स्वरूपो निरामयः ॥ ४ ॥

परं त पान् यमि समुय् मोन्,
यमि हिहुय् मोन् दिन क्योह राथ् ।
यमिसय् अदुयु मन् साम्पुन्,
तमिय् ड्यूठुय् सुरगुरुनाथ् ॥ ५ ॥

आत्मा परो दिनं रात्रिर्यस्य सर्वमिदं समम् ।
भातमद्वैतमनसस्तेन दृष्टोऽमरेश्वरः ॥ ५ ॥

चिदानन्दस् ज्ञानप्रकाशस्,
इमौ च्यूनुय् तिम जीवन्ती मुक्ती ।
विषमिस् संसारनिस् पाशस्,
अबुद्धव् गरडशत् शत् दितिय् ॥ ६ ॥

चिदानन्दो ज्ञानरूपः प्रकाशाख्यो निरामयः ।
यैर्लब्धो देहवन्तोऽपि मुक्तास्तेऽन्येऽन्यथा स्थिताः ॥ ६ ॥

नाथ् ना पान् ना पर-जोनुम्,
सदायि बोदुम् एकुय् देह् ।
चह् ब्रह् ब्रह् चह् म्युलु ना जोनुम्,
चह् कुस् ब्रह् कस्स छुह् संदेह् ॥ ७ ॥

नाथ न त्वं न चात्मापि ज्ञातो देहाभिमानतः ।
स्वस्यैक्यं च त्वया तेन का आवाप्तिरिति संशयः ॥ ७ ॥

शिव् वा केशव् वा जिन् वा ,
कमलज्जनाथ् नाम् दारिन् युस् ।
म्य अबलि कासितन् भवरुज् ,
सुह् वा सुह् वा सुह् वा सुह् ॥ ८ ॥

शिवो वा केशवो वापि जिनो वा द्रुहिणोऽपि वा ।
✓ संसाररोगेणाक्रान्तामबलां मां चिकित्सतु ॥ ८ ॥

भान् गलु ताय् प्रकाश् आव् जूने ,
चन्द्र गलु ताय् म्वतू चित् ।
चित् गलु ताय् केह् ति ना कुने ,
गैय् भूर् भुवः स्वर् मीलित् कतु ॥ ९ ॥

भानौ नष्टे काशते चन्द्रबिम्बं
तस्मिन्नष्टे काशते चित्तमेव ।
चित्ते नष्टे दृश्यजातं क्षणेन
पृथ्व्यादीदं गच्छति कापि सर्वम् ॥ ९ ॥

वृथ् रैगया अर्चुन् सखर्,
 अथि अल् पल् वखूर् ह्यथ् ।
 यदुवनय् ज्ञानख् परमपद्,
 अक्षर् हिशीखर् चिशीखर् ह्यथ् ॥१०॥

उत्तिष्ठ शाक्तिकस्त्रि त्वं पूजयेशं सुरादिभिः ।
 यदि ज्ञातमक्षरं तत्त्वया तेनापि का क्षतिः ॥ १० ॥

तन्त्र् गलि-ताय् मन्त्र् म्वन्ने,
 मन्त्र् गलु ताय् म्वतुय् चित् ।
 चित् गलु-ताय् केह् ति ना कुने,
 शून्यस् शून्याह् मीलिथ् गौव् ॥ ११ ॥

तन्त्रं सर्वं लीयते मन्त्र एव
 मन्त्रश्चित्ते लीयते नादमूलः ।
 चित्ते लीने लीयते सर्वमेव
 दृश्यं द्रष्टा शिष्यते चित्स्वरूपः ॥ ११ ॥

ह्यथ् करिथ् राज्य् फेरि ना,
 दिथ् करिथ् तृप्ति ना मन् ।
 लोभ विना जीव् मरि ना,
 जीवन्तु मरि-ताय् सुय् छुय् ज्ञान् ॥ १२ ॥

दातुर्मनस्तृप्यति नैव राज्यं
 दत्त्वा ग्रहीतुश्च तदेव लब्ध्वा ।
 जीवोऽपि लोभेन न मृत्युमेति
 मृतस्य नैवास्ति न जातु मृत्युः ॥ १२ ॥

इमय् षह् च्य तिमय् षह् म्य,
 श्यामगला च्य विन् तोठुस् छुह्
 इहुय् भिन्नाभेद् च्य त म्य,
 च्छह् षन् स्वामी ब्रह् षयि मुषिस् ॥ १३ ॥

यदेव षट्कं ते देव तदेव च मम प्रभो ।
 नियोक्ता त्वं नियोज्याहं तस्यास्तीत्यावयोर्भिदा ॥ १३ ॥

शिव् गुरू ताय् केशव् पलनस्,
 ब्रह्मा पायहर्यन् वृलस्यस् ।
 योगी योगकलि पर्जन्यस्,
 कुस् देव् अश्ववारू प्यट् चेड्यस् ॥ १४ ॥

शिवोऽश्वः केशवस्तस्य पर्याणमात्मभूस्तथा ।
 पादयन्त्रं तत्र योग्यः सादी क इति मे वद ॥ १४ ॥

अनाहत खस्वरूप शून्यालय्,
 यस् नाव् ना वर्ण ना रूप ना गोत्र ।
 अहंनिनाद बिन्दु त यवोन्,
 सुय् अश्ववार प्यठ् चेड्यस् ॥ १५ ॥

अनाहतः खस्वरूपः शून्यस्थो विगतामयः ।
 अनामरूपवर्णोऽजो नादबिन्द्वात्मकोऽस्ति सः ॥ १५ ॥

तूरि सलिल् खटु ताय् तूरि
 ह्यम्य त्रि गैय् भिन्ना भिन्न् विमर्शा ।
 चैतन्य रव् भाति सब् समे,
 शिवमय् चरार्चर् जग् पश्या ॥ १६ ॥

मायाजाड्यं तज्जडं बोधनीरं
 संसृत्याख्यं तद्धनत्वं हिमं च ।
 चित्सूर्येऽस्मिन् प्रोदिते त्रीणि सद्यो
 जाड्यान्मुक्तं नीरमाद्यं शिवाख्यम् ॥ १६ ॥

देह वटा देवर वटा,
 प्यठ् वुन लुय् एकवाट् ।
 पूज् कस् करख् हूटवटा,
 कर् मनस् त पवनस् संग्वाट् ॥ १७ ॥

चैल्यं देवो निर्मितौ द्वौ त्वया यौ
 पूजाहेतोस्तौ शिलातो न भिन्नौ ।
 देवोऽमेयश्चित्स्वरूपो विधेयं
 तद्वाप्त्यर्थं प्राणचित्तैक्यमेव ॥ १७ ॥

आसा बोल् परिनम सासा,
 म्य मनि वासा खेद ना ह्यये ।
 यदुवय् शंकर बख्छ आसा,
 मकुरिस् स्वासा मल् क्याह् प्यये ॥ १८ ॥

अवाच्यानां सहस्राणि कथयन्तु न मन्मनः ।
 मालिन्यमेत्युदासीनं रजोभिर्मकुरो यथा ॥ १८ ॥

अल्लान् आय् त गल्लुन् गल्ले,
 पकुन् गल्ले दिन क्योह् व राथ् ।
 योरय् आय् तूरि गल्लुन् गल्ले,
 केह् न-त केह् न-त केह् न-त क्याह् १९

जराऽऽगता क्षीणतरोऽद्य देहो
 जातोऽवसायो गमनाय कार्यः ।
 समागताः स्मो यत एव तत्र
 गन्तव्यमेवेह दृढं न किञ्चित् ॥ १९ ॥

मूढव् दीशिथ् त पशिथ् लाग् ,
 जर् त कल् श्रुतवोन् जडरूपि आस् ।
 युस् यिथ् दपिथ् तस् तिथ् बौल्,
 सुय् छुय् तत्त्वविदस् अभ्यास् ॥ २० ॥

ज्ञात्वा सर्वं मूढवत्तिष्ठ स्वस्थः
 श्रुत्वा सर्वं श्रोत्रहीनेन भाव्यम् ।
 दृष्ट्वा सर्वं तूर्णमन्धत्तमेहि
 तत्त्वाभ्यासः क्रीर्तितोऽयं बुधेन्द्रैः ॥ २० ॥

गाल् गाडिन्यम् बौल् पडिन्यम् ,
 दपिन्यम् तिह् यस् यिथ् रोत्रे ।
 सहजकुसुमव् पूज् करिन्यम् ,
 ब्रह् अमलाञ् कस् क्याह् म्वत्त्रे ॥ २१ ॥

निन्दन्तु वा मामथ वा स्तुवन्तु
 कुर्वन्तु वार्चा विविधैः सुपुष्पैः ।
 न हर्षमायाम्यथ वा विषादं
 विशुद्धबोधाभृतपानस्वस्था ॥ २१ ॥

दिन् छयजि त रजन् आसे,
 भूतल् गगनस् कुन् विकासे ।
 चन्द्रि राह् ग्रोसुन् मावासि,
 शिव् पूजन् ग्वाह् चित्त आत्मासि ॥२२॥

नाशं गतेऽर्के खलु मानसं
 मेयक्षयाख्या रजनी विभाति ।
 जीवाख्यचन्द्रः शिवधाम्नि लीनः
 स्वाहन्तराहुं ग्रसते च सद्यः ॥ २२ ॥

मनस् त भवसरस् लु त ,
 कोप निरता नार-द्वख् ।
 ल्यक लजिताय् बृह् ना कुने,
 तुलि तुल् ताय् तूलु ना केह् ॥ २३ ॥

क्रुद्धं मनो वह्निसमानरूपं
 तिरस्कृतं भारनतं विभाति ।
 विचारतः सर्वविकारहीनं
 विशुद्धबोधैकस्वरूपमेव ॥ २३ ॥

शील् त मान् छुय् पाञ्चि क्रञ्जय,
 म्वछि यमि रटु मल्लयुद्ध वाव् ।
 हस्तु युस् मस्तवाल गँडे,
 तिह् यस् तगि सुह् अद न्यहाल् ॥ २४ ॥

शीलस्य मानस्य च रक्षणं भटै-
 स्तैरेव शक्यं निपुणं विधातुम् ।
 वायुं करेणाथ गजं च तन्तुना
 यैः शक्यते स्तम्भयितुं सुधीरैः ॥ २४ ॥

षह् वन् ज्ञटिथ् शशिकल् बुज्जूम् ,
 प्रकृथ् हुज्जूम् पवनसूतिय् ।
 लोलकि नार-सूत्य् वालिज्ज् बुज्जूम् ,
 शंकर् लबुम् तमिय् सांती ॥ २५ ॥

कामादिकं काननषट्कमेत-
 च्छिच्छ्वामृतं बोधमयं मयाप्तम् ।
 प्राणादिरोधात् प्रकृतिं च भक्त्या
 मनश्च दग्ध्वा शिवधाम लब्धम् ॥ २५ ॥

चित्तं तुरुग् गगनि भ्रमवोन्,
 निमेष अकि छणिड योजनलच्छ ।
 चैतन्यवगि यमि रटिथ् जोन्,
 प्राण अपान् फुटरिथ् पख्च्यू ॥ २६ ॥

चित्ताभिधः सर्वगतिस्तुरङ्गः
 क्षणान्तरे योजनलक्षणगामी ।
 धार्यो बुधेन्द्रेण विवेकवल्गा-
 नोदेन वायुद्वयपत्तरोधात् ॥ २६ ॥

ख्यथ् गँडिथ् ना शमि मानस्,
 भ्रान्तं यिमव् त्रावू तिम् गैय् खसिथ् ।
 शास्त्रं बूज्जु जि यमभंग् कूरू ,
 सुह् ना पँज्जु ताय् धन्या लूसिति ॥ २७ ॥

खादनाद्भूषणाद्वापि मनो यस्य गतभ्रमम् ।
 स मुक्तो नोत्तमर्णाद्यो गृह्णात्यर्थं हि सोऽनृणः ॥ २७ ॥

यव तूरं चलि तिम् अम्बरं ह्यति,
 बृल्ल यव चलि तिय् आहारं अन् ।
 चित्तं नृप स्वविचारस् प्यत,
 चिता देहस् वान् क्याह् वन् ॥ २८ ॥

शीतार्थं वसनं ग्राह्यं क्षुधार्थं भोजनं तथा ।

मनो विवोकितां नेयमलं भोगानुचिन्तनैः ॥ २८ ॥

सहजस् शम् त दम् नो गच्छे,

इच्छि प्रावस् मुक्तिद्वार ।

सलिलस् लवणं जन् मीलिथ् त गच्छे,

तोति क्षुय् दुर्लभ् सहज-विचार ॥ २९ ॥

स्वभावलब्धौ न शमोऽस्ति कारणं

तथा दमः किं तु परं विवेकः ।

नीरैकरूपं लवणं यथा भवेत्-

तथैकताप्तावपि नैष लभ्यः ॥ २९ ॥

लोभ् मारुन् सहज् विचारुन् ,

द्वग् जानुन् कल्पन् त्राव् ।

निश क्षुय् त दूरं मव् जानुन् ,

शून्यस् शून्याद् मीलिथ् गौव् ॥ ३० ॥

लोभं त्यक्त्वा वैमनस्यं च तद्वत्-

कार्यो नित्यं स्वस्वभावावमर्शः ।

शून्याच्छून्यं नैव भिन्नं यथैव

तस्मात्त्वं तद्भेदबुद्धिर्दृष्टैव ॥ ३० ॥ ✓

मकुरस् जन् मल् च्लुम् मनस्,
 अद म्य ल्वूम् जनस् ज्ञान् ।
 सुह् ययलि ड्यूठुम् निश पानस्,
 सोरुय् सुय् ताय् बृह् नव् केह् ॥ ३१ ॥

चित्तादर्शे निर्मलत्वं प्रयाते
 प्रोद्भूता मे स्वे जने प्रत्यभिज्ञा ।
 दृष्टो देवः स्वस्वरूपो मयासौ
 नाहं न त्वं नैव चायं प्रपञ्चः ॥ ३१ ॥ ✓

केह् छिय् न्यन्दर्यहति बुदिय्,
 केन्नन् बुद्यन् न्यसर् प्यये ।
 केह् छिय् स्नान् करिथ् अपूतिय्,
 केह् छिय् गृह् बज्जिथ् अक्रिय् ॥ ३२ ॥

कश्चित् प्रसुप्तोऽपि विबुद्ध एव
 कश्चित् प्रबुद्धोऽपि च सुप्ततुल्यः ।
 स्नातोऽपि कश्चिदशुचिर्मतो मे
 शुक्ला स्त्रियं चाप्यपरः सुपूतः ॥ ३२ ॥

अकुय् ओंकार् युस् नाभि दरे,
 कम्बुय् ब्रह्माण्डस् सुम् गरे ।
 अकुय् मन्त्र् युस् च्यतस् करे,
 तस् सास् मन्त्र् क्याह् जन् करे ॥३३॥

आ ब्रह्माण्डं नाभितो येन नित्य-
 मोंकाराख्यो मन्त्र एको धृतोऽयम् ।
 कृत्वा चित्तं तद्विमर्शैकसारं
 किं तस्यान्यैर्मन्त्रवृन्दैर्विधेयम् ॥ ३३ ॥

संसारस् आयस् तपसे,
 बोधप्रकाश् लब्धुम् सहज् ।
 मर्यम् न कुँह् त मर न कैँसि ,
 मर नेछ् त लस नेछ् ॥ ३४ ॥

आसाद्य संसारमहं वराकी
 प्राप्ता विशुद्धं सहजं प्रबोधम् ।
 भ्रिये न कस्यापि न कोऽपि मे वा
 मृतामृते मां प्रति तुल्यरूपे ॥ ३४ ॥

द्वादशान्त-मण्डल् यस् देवस् थंजूय्,
नासिक पवन् अनाहत रव् ।

स यस् कल्पन् अन्तिह् चंजूय्,
पानय् देव् त अर्चुन् कस् ॥ ३५ ॥

यो द्वादशान्ते स्वयमेव कल्पिते
सदोदिते देवगृहे स्वयं स्थितः ।
संप्रेरयन् प्राणरविं स शंकरो
यस्यात्मभूतः स कमर्चयेद् बुधः ॥ ३५ ॥

प्रथय् तीर्थन् गङ्गान् संन्यासि,
ग्वारानि सुदर्शन मिलु ।
चित्ता परिथ् मव् निष्पत् आस्,
देशस् दूर्या द्रमन् नीलिय् ॥ ३६ ॥

यत्नेन मोक्षैकधियः सदामी
संन्यासिनस्तीर्थवरान् प्रयान्ति ।
चित्तैकसाध्यो न स लभ्यते तै-
र्दूर्वास्थलं भात्यतिनीलमारात् ॥ ३६ ॥

पवन् पूरिथ् युस् अनि वगे,
 तस् वृन स्पर्शि न वृछ त त्रेश् ।
 तिह् यस् करुन् अन्तिह् तगे,
 सुह् संसारस् ज्ययि न नेछ् ॥ ३७ ॥

यः पूरकेण चित्तं स्वं रोधयेत्तुत्तृडादिकम् ।
 न पीडयति संसारे सफलं चास्य जीवितम् ॥ ३७ ॥

जल् थमुनु हुतवह् तरनावुन्,
 ऊर्ध्व-गमन् परिवर्जिथ् चर्यथ् ।
 काठधेनि द्वद् श्रमावुन्,
 अन्तिह् सकल् कपट-चर्यथ् ॥ ३८ ॥

नीरस्तम्भो वह्निशैत्यं तथैव
 पादैस्तद्व्योमयानमशक्यम् ।
 दोहो धेनोः काष्ठमय्यास्तथैव
 सर्वं चैतज्जृम्भितं कैतवस्य ॥ ३८ ॥

कुस् पुशु ताय् कस्स पुशाञ्जी,
 कम् कुसम् लागिज्यस् पूजे ।
 कमि सर गडु दिज्यस् जलधानी,
 कवसन मंत्र शंकर् वुजे ॥ ३९ ॥

कः पौष्पिकः कापि च तस्य पत्नी

पुष्पैश्च कैर्देववरस्य पूजा ।

कार्या तथा किं गडुकं विधेयं

मंत्रश्च कस्तत्र वद प्रयोज्यः ॥ २६ ॥

मन् पुशु ताय् यङ् पुशाङ्गी,

भावकि कुसम् लागिङ्गयस् पूजे ।

शशि-रस गडु दिङ्गयस् जलधानी,

ह्यपि मंत्र शंकर वुजे ॥ ४० ॥

इच्छामनोभ्यां ननु पौष्पिकाभ्या-

मादाय पुष्पं दृढभावनाख्यम् ।

स्वानन्दपूरैर्गडुकं च दत्त्वा

मौनाख्यमंत्रेण समर्चयेत् ॥ ४० ॥

आयस् कमि दिशि त कमि वते,

गङ्ग कमि वति कव ज्ञान वथ् ।

अन्तिहि दाय् लागि तते,

छयम् छनिस् फुकस् कस सथ् ॥ ४१ ॥

कया दिशा केन पथागताहं

पश्चादगमिष्यामि पथाऽथ केन ।

इत्थं गतिं वेद्मि निजां न तस्मात्

उच्छ्वासमात्रेण धृतिं भजामि ॥ ४१ ॥

गगन् चय् भूतल् चय् ,

चय् द्यन् पवन् त राथ् ।

अर्घ् चन्दुन् पोष् पाञ्जि चय् ,

चय् छुख् सोरुय् त लागिजिय् क्याह् ॥ ४२ ॥

आकाशो भूर्वायुरापो ऽनिलश्च

रात्रिश्चाहश्चेति सर्वं तमेव ।

तत्कार्यत्वात्पुष्पमर्घादि च त्वं

त्वत्पूजार्थं नैव किञ्चिल्लभेऽहम् ॥ ४२ ॥

यमि लोभ् त मन्मथ् मोरू ,

तिमय् मारिथ् त लोगुनु दास् ।

यमिय् सहज ईश्वर् ग्वोरू ,

तमिय् सोरुय् व्यन्दुन् स्वास् ॥ ४३ ॥

कामो लोभोऽहंकृतिश्चैव येन

यन्नात्पूर्वं मारिता मार्गचौराः ।

तेनैवैकेनैश्वरं धाम लब्ध्वा

सर्वं त्यक्त्वा भस्मवद्भावजातम् ॥ ४३ ॥

पानस् लागिथ् रूढुख् म्य च्छह,

म्य च्यह् छाडान् लूस्तुम् द्वह् ।

ज्ञानस् मन्ज् य्यलि ड्यूढुख् म्य च्छह,

म्य च्य-त पानस् दितुम् ल्वह् ॥ ४४ ॥

देहादिषट्कोशपिधानतस्त्वा-

मप्राप्य खिन्नास्मि चिरं महेश ।

उपाधिनिर्मुक्तविबोधरूपं

ज्ञात्वाद्य विश्रान्तिमुपागता त्वाम् ॥ ४४ ॥

कुशू पोषू तिल् दीफ् जल् ना गल्ले,

युस् सद्भाव ग्वरकथ् मनि ह्यये ।

शम्भुस् स्वरि पनञ्ज यल्ले,

सयू दपिजे सहजा क्रिय ॥ ४५ ॥

पुष्पादिकं द्रव्यमिदं न तस्य

पूजासु सर्वमुपयोगि किञ्चित् ।

गुरूपदेशाद् दृढया च भक्त्या

स्मृत्यार्च्यते येन विशुद्ध आत्मा ॥ ४५ ॥

असे प्वन्दे ज्वसे जामे,

न्यथयू तीर्थन् स्नान् करे ।

वहरि-वहरस् ननुयू आसे,

निश लुयू त पर्जनितन् ॥ ४६ ॥

स्नातं हसन्तं विविधं विधेयं

कुर्वन्तमेतत्पुर एव सन्तम् ।

पश्यात्मदेवं निजदेह एव

कृतं प्रदेशान्तरमार्गणेन ॥ ४६ ॥

यथ सरि सर्षप-फल्गु ना व्यन्ने,

तथ सरि सकलो पाञ्जि च्यन् ।

मृगू सृगालू गरिड जलहस्ती,

ज्यन् ना ज्यन् त तंतुयू प्यन् ॥ ४७ ॥

सरोवरे यत्र न सर्षपस्य
 कणोऽपि माल्येव विचित्रमेतत् ।
 विवर्धते तत्पयसा समस्तं
 यावत्प्रमाणं खलु देहिजातम् ॥ ४७ ॥

लल्ल् बुद्द लूळ्ळूस् झाडान् त ग्वारान्,
 हल् म्य कळूमस् रसनि शतिय् ।
 बुळुन् ह्यतुमस् तारि डीठिमस् बरन्,
 म्य ति कल् गनेय जि जोगूमस् ततिय् ॥

द्रष्टुं विशुं तीर्थवरान्गताहं
 श्रान्ता स्थिता तद्गुणकीर्तनेषु ।
 ततोऽपि खिन्नास्मि च मानसेन
 स्वान्तर्निविष्टा खलु तद्विमर्शे ॥ ४८ ॥

मल् वृन्दि जोलुम् ,
 जिगर् मोरुम् ।
 त्यलि लल्ल् नाव् द्राम् ,
 य्यलि दलि त्रविमस् ततिय् ॥ ४९ ॥

ततोऽत्र दृष्टावरणानि भूयो
 ज्ञातं मयात्रैव भविष्यतीति ।
 भङ्क्त्वा यदा तानि च संप्रविष्टा
 लल्लेति लोके प्रथिता तदाहम् ॥ ४६ ॥

त्रयि न्यङ्गि सराह् सरिन् सरस्,
 अकि न्यङ्गि सरस् अर्शस् जाय् ।
 हर-मुख कौँसर अख् सुम् सरस्
 सति न्यङ्गि सरस् शून्याकार् ॥ ५० ॥

वारत्रयं नीरमयं सरामि
 तथैकदाहमवकाशहीनम् ।
 आकाशमन्यान्यपि चाद्भुतानि
 सरामि शून्यं खलु सप्तवारम् ॥ ५० ॥

जनञ्ज जायेय् रति ताय् कृतिय्,
 करिथ् उदरस् बहु क्लेशा ।
 फीरिथ् द्वार् भजनि वाति ततुय्
 शिव् छुय् कूटु-ताय् चेन् उपदेश् ॥ ५१ ॥

प्रसूदरं क्लेशयुतं विनीय

जातो मलाक्कोऽप्यनुयाति सन्ततम् ।

यत्प्रेरितः सौख्याधिया नरः स्त्रीं

कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५१ ॥

स्वय् शिला छयय् पटस् त पीठस्,

स्वय् शिला छयय् उत्तम-देश् ।

स्वय् शिला छयय् फेरवनिस् ग्रटस्,

शिव् छुय् कूटु ताय् चेन् उपदेश् ॥ ५२ ॥

यथा शिलैकैव स्वजातिभेदात्

पीठादिनानाविधरूपभागिनी ।

तथैव योऽनन्ततया विभाति

✓ कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५२ ॥

रव मत थलि थलि तापितन्,

तापितन् उत्तम देशा ।

वरुण मत लोट गर अचित्त्तन्,

शिव् छुय् कूटु-ताय् चेन् उपदेश् ॥ ५३ ॥

स्थले स्थले स्वैः किरणैर्यथा रविः

पतत्यभेदेन गृहेषु वाश्रियम् ।

जलं तथा सर्वजगदगृहेषु

कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥ ५३ ॥

सयू मातारूपि पयू दिये,

सयू भार्यारूपि करि विलासू ।

सयू मायारूपि जीवू हरे,

शिवू छुयू कूटू तायू चेन् उपदेशू ॥५४॥

मातृस्वरूपेण पयःप्रदा नु

भार्यास्वरूपेण विलासकारिणी ।

यच्छक्तिरन्ते मृतिरूपमेति च

कष्टेन लभ्यं शृणु तं गुरोः शिवम् ॥५४॥

कन्द्यवू गृहू त्यजि कन्द्यवू वनवासू ,

यिथुयू छुखू त तिथुयू आसू ।

मनस् धैर्यू रदू सौपजखू सुवासू ,

क्या छुयू मलुनू सूरू तायू सासू ॥५५॥

गृहे निवासो न विमोक्षहेतु-

र्वनेऽथ वा योगिवरैः प्रदिष्टः ।

दिवानिशं स्वात्मविमर्शनाढ्यो

यथास्थितस्त्वं परमोऽस्त्युपायः ॥ ५५ ॥

ये ग्वरा परमो ग्वरा,

सद्भाक् भाक् त म्य च्छह ।

ज्ञह ज्ञानि उपनेय कन्दापुरा,

हूह क्व तरुनु त हाह क्व तंतु ॥ ५६ ॥

गुरो ममैतमुपदेशमेकं

कुरुष्व बोधाप्तिकरं दयातः ।

हाह-हूह इमौ स्तः सममास्यजाता-

बुष्णोऽस्ति हाह किमथ हूह सुशीतः ॥ ५६ ॥

नाभिस्थानस् चित् जलवञ्जी,

ब्रह्मस्थानस् शिशिरुनु मुख ।

ब्रह्माण्डस् छयय नद् वहवञ्जी,

तवय तरुनु हूह हाह गौव तंतु ॥ ५७ ॥

जाभ्युत्थितो हाह् जठराग्निस्तो

हूह् द्वादशान्ताच्छिशिरात्समुत्थः ।

हाह् प्राणभूतोऽस्त्यथ हूह् अपानः

सिद्धान्त एवं मुनिभिः प्रदिष्टः ॥ ५७ ॥

यिह् यिह् कर सुय् अर्चुन् ,

यिह् रसञ्जि उच्चर्त्यम् तिय् मन्थूर् ।

इय् यिथ लग्यम् देहस् परिच्य ,

सुय् परमशिवुन् तनथूर् ॥ ५८ ॥

करोमि यत्कर्म तदेव पूजा

वदामि यच्चापि तदेव मंत्रः ।

✓ यदेव चायाति तथैव योगाद्-

द्रव्यं तदेवास्ति ममात्र तन्त्रम् ॥ ५८ ॥

क्षह् ना बृह् ना ध्येय् ना ध्यान् ,

गौव् पानय् सर्वक्रिय् मशिथ् ।

अन्या ड्यूठुख् केळ् ना अनुय् ,

गय् सत् लय पर पशिथ् ॥ ५९ ॥

नाहं न च त्वं न च कापि चर्चा
 ध्यानस्य योग्यात्र पदेऽतिशान्ते ।
 कोऽप्यन्वयश्चात्र न भाति तस्मात्
 विस्मर्य लीनं स्वमिवात्र सद्भिः ॥ ५६ ॥

झाडान् लूछूस् पानिस् पानस्,
 झयापिथ् ज्ञानस् वोतु न कुँछ् ।
 लय् करूमस् वाचूस् मय्-खानस्,
 बरि बरि वान त च्यवान् न कुँह् ॥ ६० ॥

स्वात्मान्वेषणयत्रमात्रनिरता श्रान्ता ततोऽहं स्थिता
 तज्ज्ञानैकमहापदेऽतिविजने प्राणादिरोधात्ततः ।
 लब्धवानन्दसुरागृहं च तदनु दृष्ट्वात्र भाण्डान्यलं
 पूर्णान्येव तथापि तत्र विमुखः प्राप्तो जनः शोचितः
 ॥ ६० ॥

श्रीलज्जायोगिनीवाक्यजातं षष्ठ्या मया स्फुटम् ।
 श्लोकानां भास्करेणोह दृढमस्तु शिवार्पणम् ॥ १ ॥

इति लल्लेश्वरी वाक्यानि राजानकभास्करकृतार्थ-
 च्छायापद्योपेतानि समाप्तानि ॥

